

Het Labyrint van de Tijd

Het Labyrint van de Tijd

Om te weten hoe je verder kunt,
moet je terug naar het begin

Ton van der Kroon

Het Labyrint van de Tijd

© 2020, Ton van der Kroon

omslagontwerp: Sandra van Elewout
www.sandravanelewout.kunstinzicht.nl

omslag illustratie: Sebastian Holzhuber
www.sebastianholzhuber.com

Andere boeken van Ton van der Kroon

De Terugkeer van de Koning

Het boek voor mannen over liefde, lust en leiderschap, 1996

Boek der Liefde

Het verborgen evangelie van Maria Magdalena, 1998

De Mystieke Roos

Relaties en seksualiteit als inwijdingsweg, 2003

De Zevende Poort

Heel de wereld, deel 1, 2006

De Meesters van Shambhala

Heel de wereld, Deel 3, 2012

Het Vijfde Element

Heel de Wereld, deel 4, 2020

De Meesters spreken

Heel de wereld, deel 5, 2020

Gaza Dagboek, 2015

Heilige Relaties, Heilige Sexualiteit

Een inwijding in liefde, 2016

Voor informatie over zijn werk, kijk op:

WWW.TONVANDERKROON.COM

Dit boek is opgedragen aan LOYLOU D'AUMALE BARONES
VAN HARDENBROEK
1924 - 2010

‘Over zevenhonderd jaar zal de Laurier weer bloeien...’

Pyreneeën, val van de Montségur, 16 maart 1244

Voorwoord

De serie 'Heel de Wereld' is het resultaat van een lange zoektocht. Een queeste waarbij ik meer dan 30 jaar rond de wereld reisde, op zoek naar de spirituele tradities en oude wijsheden die ons kunnen helpen in deze uitdagende tijd. De wereld staat – letterlijk en figuurlijk – in brand. Het lijkt alsof we de tien plagen van Egypte ondergaan. In China ontstaat een virus dat de wereld platlegt, Afrika kampt met een sprinkhanenplaag, het klimaat is in de war, dieren sterven massaal uit, ijskappen smelten, etc. etc.. Wat we al decennia hebben zien aankomen wordt werkelijkheid: we bevinden ons in een wereldwijde crisis van ongekende omvang. Technologisch zijn we tot heel veel in staat. Maar biedt ons dat de oplossing?

Deze serie van vier boeken bestaat uit 'De Zevende Poort', 'Het Labyrint van de Tijd', 'De Meesters van Shambhala' en 'Het Vijfde Element'. De verhalen die ik beschrijf zijn gebaseerd op de verslagen die ik schreef tijdens diverse reizen. Deze reisverhalen publiceerde ik op Facebook. Meestal nam ik iedere avond op mijn hotelkamer de tijd om het verslag van die dag te doen. Hierdoor konden mensen via internet als het ware 'meereizen'.

Het is een spirituele zoektocht naar de essentie van menszijn; van mijn eigen menszijn in de eerste plaats en daarnaast van het menszijn van ons allemaal. Wat drijft ons? Waar komen we vandaan? Wat is onze missie? Waarom leven we in deze tijd van grote uitdagingen? En: is er nog tijd om de wereld te helen?

Ik hoop dat mijn verhaal je inspireert om mee te doen aan de grootste uitdaging ooit: het helen van onszelf, en het helen van de wereld.

Ton van der Kroon

Amsterdam, maart 2020

Inleiding

In 2003 had ik een maand vrijgehouden om naar Peru te gaan. Al jaren reisde ik naar heilige plaatsen overal ter wereld, om kennis op te doen van de spirituele tradities van de wereld en inzicht te krijgen in de grote veranderingen van onze tijd (zie mijn boek *De Zevende Poort*). Twee maanden voor vertrek kreeg ik echter een verzoek: of ik in de bewuste maand in de Gazastrook wilde werken. Er was daar een theatergroep, 'Theatre Day Productions', die grote behoefte had aan persoonlijke begeleiding van hun acteurs. De voortdurende spanning van de oorlog met Israël eiste haar tol en de Palestijnse spelers hadden te lijden van stress, emotionele problemen en depressies. De groep maakte voorstellingen voor kinderen: meer dan tweederde van de anderhalf miljoen mensen die in de Gazastrook zitten opgesloten zijn minderjarig.

Ik besloot het aanbod aan te nemen en in mei 2003 ging ik voor het eerst door de kleine deur in de acht meter hoge muur de Gazastrook binnen. Achter deze muur vond ik een desolaat landschap van zand, brokken beton en kapot asfalt, met in de verte de contouren van een grauwe, sombere stad. Na een halve kilometer lopen bereikte ik de plek waar een Palestijnse taxi me opwachtte, die me naar het centrum van Gazastad vervoerde.

Zes jaar lang ging ik ieder jaar een week in mei naar de Gazastrook. Wat begon als een workshop voor drie acteurs eindigde de laatste jaren met groepen van tachtig jonge mensen: dramadocenten, acteurs en actrices, de technici, de staf en de directie van het theater. De workshops, de verhalen en de ontmoetingen waren van een onbeschrijfelijke heftigheid. Regelmatig raakten deelnemers in psychose, of konden we alleen maar huilen om de afschrikwekkende verhalen die verteld werden. Maar tegelijkertijd, met het erkennen en doorvoelen van de pijn,

werd er een enorme band van liefde en verbroedering gesmeed. Ik leefde mee met de mensen, en leerde hun cultuur, hun religie en de situatie van hun leven in de Gazastrook van binnenuit kennen.

Dat maakte een enorme indruk op me, die ik maar moeilijk kon delen als ik weer terugkwam in Nederland. Ik schreef ieder jaar een artikel over mijn ervaringen, maar er was geen krant of tijdschrift die het wilde publiceren. Het leek niet te passen in de denkbeelden die de media in het Westen de mensen wilden voorschotelen.

Toen ik voor het eerst naar Israël vloog, had ik me voorgenomen om neutraal te blijven, maar dat werd gedurende de jaren steeds lastiger. Ik werd me gewaar van de enorme ongelijkheid van het conflict en de grove oneerlijkheid, waarmee de Palestijnen van hun land, hun dorpen en hun akkers waren verdreven, totdat ze nog maar een fractie over hadden van het land dat ze voor de oprichting van de staat Israël bevolkten. Daarbij kwam dat de Israëlische bevolking het in materieel en economisch opzicht veel beter hadden dan de Palestijnen. Door de voortdurende oorlog en de isolatie zakte de Gazastrook af naar het niveau van een grote openluchtgevangenis waar overleven iedere dag een uitdaging is.

Operatie Cast Lead, in december 2008 en januari 2009, waarbij het Israëlische leger de Gazastrook vrijwel dagelijks bombardeerde, was een ware nachtmerrie. Van de 1300 mensen die omkwamen waren er velen burgers, vrouwen en kinderen. Scholen, ziekenhuizen, ambulances, bedrijven, infrastructuur voor water, vervoer en elektriciteit werden gebombardeerd en beschoten, en het leven in de Gazastrook kwam zo goed als stil te liggen. De wereld keek toe, maar greep niet in. Ik kon 22 dagen niet slapen, bang dat mensen die ik kende omkwamen, en ik kon de angst en wanhoop tot in mijn botten voelen.

Ik verdiepte me in die zes jaar steeds meer in de Joodse geschiedenis. Ik ging verschillende keren naar het Joods Historisch museum, ik bezocht het Anne Frank huis, dat bij mij om de hoek ligt, en deed onderzoek naar de geschiedenis van de Joden in Europa gedurende de afgelopen tweeduizend jaar. Ik kwam tot de ontdekking dat de Holocaust slechts een apotheose was van een lange en eindeloze periode van vernedering, verbanning en moord. Overal waar de Joden kwamen werden ze opgejaagd.

Tegelijkertijd kwam ik erachter dat het Joodse volk een enorme rijke en spirituele cultuur heeft waar ik me zeer toe aangetrokken voelde, meer dan de islam. Ik begon ook te begrijpen hoe de onverwerkte pijn van het Joodse volk na tweeduizend jaar werd doorgegeven aan de Palestijnen. Steeds meer kon ik inzien dat niet zozeer veroordeling, bestraffing of woede de oplossing was, maar inzicht, compassie en vergeving, hoe moeilijk ook. Daarnaast is een behoorlijke mate van reflectie en zelfonderzoek nodig. Als Europeanen zijn we namelijk bij lange na niet onschuldig in dit conflict.

Ik heb mijn ervaringen van de afgelopen zes jaar in het Midden-Oosten opgeschreven in de vorm van reisverslagen, levensverhalen, dromen, visioenen en channelings. Dat laatste vraagt om enige toelichting. Sinds mijn achttiende hoor ik 'stemmen'; gidsen vanuit een andere dimensie die me onderricht geven, helpen en me informatie geven over de geschiedenis, over mensen en over bepaalde plaatsen op aarde. Het duurde tien jaar voordat ik er gerust op was dat ik niet direct naar een opvangkliniek voor geestelijk gestoorden moest. Ik kwam erachter dat in ieder cultuur, in ieder tijdperk, er mensen zijn geweest die informatie en kennis doorkrijgen vanuit andere realiteiten dan de ons bekende. Priesters, sjamanen, medicijnmannen, profeten, zieners en anderen hadden er rijkelijk gebruik van gemaakt, en ook de

Bijbel staat er vol mee. Allengs ben ik gewend geraakt aan het feit dat een lijntje met 'boven' helemaal niet zo ongewoon is als het in eerste instantie lijkt. Ik ging de kennis die ik doorkreeg gebruiken bij consulten, bij het schrijven van mijn boeken en in de workshops.

Op de momenten dat ik mijn workshops in de Gazastrook gaf had ik soms het gevoel dat een heel bataljon van beschermengelen meereisde en me precies influisterde wat ik moest doen. Zonder hen had ik het er nooit zo goed van af gebracht. Sterker nog, dan had ik er waarschijnlijk direct de brui aan gegeven.

Dit boek gaat over de reizen die ik in het Midden-Oosten heb gemaakt; zeven reizen naar Gaza, Jericho en Jeruzalem, zeven reizen door Egypte, twee reizen naar Ethiopië, een reis naar Jordanië en Syrië, en verschillende reizen naar Italië, Frankrijk en de Belgische Ardennen voor onderzoek.

Hoewel het verhaal zich voornamelijk in deze landen afspeelt, is de strekking ervan wijder dan het conflict in het Midden-Oosten. Ik zie de problematiek van de Israëliërs, de Palestijnen en de christenen als een uiting van datgene dat zich op wereldniveau afspeelt. De tektonische platen van de islam, het jodendom en het christendom schuren nergens zo hard tegen elkaar aan als in Israël, de bakermat van deze drie grote monotheïstische religies. Maar net zoals deze patriarchale religies deel zijn van het probleem, zo herbergen ze ook de sleutels voor de oplossing. Weliswaar verborgen, en soms bijna niet meer te onderscheiden door alle religieuze bombarie, maar wie goed zoekt zal overal puzzelstukjes van verwondering, wijsheid en inzicht vinden.

Een van de opdrachten die ons in deze tijd wacht is terug te keren naar de oorsprong van deze wijsheidstradities en ze te ontdoen van de smet van machtsstreven, strijd en onderdrukking. Dan zullen we inzien dat we uiteindelijk allemaal uit dezelfde bron komen en afstammen van

hetzelfde ras: het mensenras. Onder de oppervlakte zijn we allemaal hetzelfde; op zoek naar erkenning, liefde, respect en veiligheid, welke traditie, religie of cultuur we ook aanhangen.

Er zijn krachten die ons proberen van het tegendeel te overtuigen, en deze zijn niet te onderschatten, juist in tijden van chaos en verandering. Maar als er één uitdaging is in deze tijd van grote transformatie dan is het wel deze: dat we het samen zullen moeten doen. We zullen het samen redden, of ieder apart ten onder gaan. Dat is waar dit boek over gaat.

Toen ik het eerste jaar na afloop van mijn bezoek aan de Gazastrook terug in Jeruzalem kwam, ging ik naar de 'Church of all Nations' op de Olijfberg. Ik probeerde mijn ervaringen te begrijpen en vroeg om hulp en inzicht. Als antwoord kreeg ik een visioen: ik kreeg het beeld van een conferentie in Israël waar kennis over healing en genezing kon worden gedeeld, waar zowel westerlingen (christenen), als Palestijnen en Israëliërs aan deelnamen.

Het werd het begin van de jaarlijkse Healing-conferenties, waar ik veel leerde over de Essenen, hun technieken van genezing, maar ook inzicht kreeg in de oude kennis die opgeslagen lag in plaatsen als Qumran en Massada. De Dode Zeerollen waren hun erfenis geweest aan de mensheid. Pas een kleine tweeduizend jaar nadat ze in de grond waren gestopt kwam deze kennis weer boven water en legde belangrijke fundamenten bloot van de wortels van het christendom.

Maar voordat ik de conferenties kon organiseren moest ik een veilige plaats zien te vinden waar de bijeenkomsten plaats konden gaan vinden. Waar in vredesnaam vind je in Israël een hotel voor een Healing Conferentie? Dat is waar dit verhaal begint.

Ton van der Kroon, Amsterdam, april 2010

Proloog

Ik bevond me diep onder de grond, in een lange duistere gang. Ik wist niet of ik droomde of wakker was. De ene gang volgde de andere op. Als in een doolhof dwaalde ik verder, op de tast. Mijn handen schuurden langs de grillige rotswand die mijn enige houvast was. Na enkele uren dwalen op zoek naar een uitgang, ontwaarde ik licht in de verte. Vanuit de duisternis kwam een in het wit geklede figuur naar me toe lopen. De man wekte geen angst op, maar kwam me vertrouwd en wijs voor. In zijn handen had hij een boek en een ganzenveer.

‘Schrijf’, gebod de man.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Door te schrijven ga je de geschiedenis herinneren.’

‘De geschiedenis van wie?’

‘De geschiedenis van jezelf, van jouw volk en van jouw tijd. De geschiedenis van het Labyrint. Vooruitgang vindt alleen plaats door herinnering. Om te weten hoe je verder kunt, moet je terug naar het begin.’ Hij overhandigde me het boek en de veer.

‘Het wordt tijd dat je je missie ten uitvoer gaat brengen,’ vervolgde de man in het wit.

‘Welke missie?’ vroeg ik nerveus.

‘Dat zul je zelf moeten uitvinden door te gaan schrijven. Dit is het Boek van Herinnering. Door het te schrijven vind je de toekomst. En dat is nodig, want jullie wereld bevindt zich in een hachelijke situatie. Een moment waarop de beslissende keuze wordt gemaakt; zullen jullie overleven, of ten onder gaan? Dat is dezelfde vraag die ons destijds geboden werd. Ook wij stonden voor dezelfde uitdaging. Helaas hebben we gefaald. Maar dat neemt niet weg dat we de kennis over onze cultuur en de geheime wetenschap over de dertien Stenen

van Creatie hebben bewaard en doorgegeven. Ben je bereid deze taak op je te nemen?’

‘Wat zijn de dertien Stenen van Creatie?’ vroeg ik. ‘En waarom ik?’ voegde ik er snel achteraan.

‘Omdat je drager bent van de kennis,’ zei de man, en hij verdween in de mist van de tijd.

I

Dode Zee vallei, Jericho, mei 2004

Steeds verder daalde ik af de aarde in. 50 meter onder zeeniveau, 100 meter onder zeeniveau, 200 meter... De weg vanaf Jeruzalem slingert zich door kale witte bergen de diepte in naar de laagste plaats op aarde: de Dode Zee. Als Jeruzalem de top is van een achtbaan, dan is de Dode zee het eindpunt, 400 meter onder zeeniveau. Daartussenin een lange glijbaan die afdaalt tot in de grootste vallei van het Midden Oosten. Een vallei die zich uitstrekt van het meer van Galilea in het noorden tot de Rode Zee in het zuiden. Als een grote vulva in de aarde ligt ze daar te blakeren in de zon, al millennia lang. De tijd lijkt er een andere dimensie te hebben; langzamer, eeuwiger, stiller. Te wachten, eindeloos wachten: Op wat? Op wie?

Ik had in Jeruzalem een auto gehuurd en reed vol goede moed het onbekende tegemoet. Onderaan de weg strekte een groot en weids panorama zich voor me uit. Rechts lag de Dode Zee; aan de overkant van de vallei lag Jordanië. Links was een afslag naar Jericho. Op goed geluk besloot ik eerst Jericho te bezoeken. Wellicht was er een terrasje waar ik wat kon drinken en inlichtingen kon krijgen over de omgeving. Na enkele honderden meters rijden doemde een checkpoint op. Jericho was Palestijns, maar aangezien ik al eerder in Palestijns gebied was geweest, was ik niet bang er naar toe te gaan.

‘Can I enter?’ vroeg ik de jonge Israëlische soldaat die in volle wapenuitrusting onder een overdekking stond, omgeven door legergaas en betonblokken. ‘Sure’, zei de jongen, die het te warm had om zich ergens heel druk over te maken. Het was midden op de dag, en de temperatuur kon in deze vallei oplopen tot wel 45 graden Celsius. De jongen wuifde dat ik door moest rijden.

Ik gaf gas en reed de weg op die naar het oude stadje leidde. Links en rechts van me zag ik kapotgeschoten beton, een enkele palmboom en droge witte vlakten. In de verte lag een oase waartussen de stad zich verschool. Hoe dichter ik bij de stad kwam, hoe ongemakkelijker ik werd. Tot nu toe was ik alleen samen met Palestijnen in Palestijns gebied geweest, en dat voelde redelijk safe. Maar om hier alleen heen te gaan was een ander verhaal. Jericho was al sinds de tweede intifada van de buitenwereld afgesloten en er kwam geen toerist of buitenlander meer in. De oorlog tussen Israël en de Palestijnen had diepe wonden geslagen. Hoe konden ze zien dat ik dat ik niet Joods was, vroeg ik me af. Was mijn eerlijke gezicht of vriendelijke intentie genoeg om me hier ongeschonden door te laten? Had mijn moeder niet gezegd dat ik echt een joodse neus had? Geen paniek nu, vermande ik mezelf. Laat je niet gek maken. Je rijdt hier gewoon de stad binnen en gaat op zoek naar een terrasje.

Maar in plaats van rustiger te worden sloeg de schrik me opeens om het hart: Het nummerbord...! ik heb een Israëlish nummerbord op de auto, besepte ik in paniek. Als een gek draaiden mijn hersens om een uitweg te vinden uit deze levensgevaarlijke situatie. Wat moet ik doen? Omdraaien? Hard terugrijden? Doorrijden? Gas geven? Dit is een onbewuste zelfmoordpoging, bedacht ik me. Welke idioot gaat er nu in een Israëlische auto met een joodse neus Palestijns gebied binnen. Hoe kon ik zo naïef zijn? De eerste huizen van het stadje waren al in zicht...

Opeens herinnerde ik me het advies van een Palestijnse taxichauffeur in Jeruzalem. Als hij met zijn Israëlische auto door de Palestijnse gebieden reed deed hij het volgende: Raampje open, langzaam rijden en contact maken met de bevolking. Aangezien plotseling omkeren me nog verdachter leek dan doorrijden, remde ik af tot een langzamer tempo, draaide mijn raampje open, leunde mijn arm naar buiten en lachte als een boer die kiespijn heeft naar buiten. Het klamme zweet stond in mijn handen, terwijl ik de eerste straten van Jericho binnenreed. Dit was wat anders dan Jozua die met trompetgeschal de stad ooit innam, waarbij de muren met donderend geraas en veel hemelse bombarie naar beneden kwamen. Dit was een ondoordachte daad die leek op een act van Tommy Cooper, de komiek met de Fez op zijn hoofd, waarbij iedere goocheltruc altijd jammerlijk mislukte. Lachwekkend, ware het niet dat ik me in een uiterst penibele situatie bevond. Tommy Cooper had een hartaanval gekregen terwijl hij een van zijn absurde goocheltrucs uitvoerde, en het publiek had over de grond gerold van het lachen, totdat ze doorkregen dat de man tijdens de act gestorven was. Een goddelijke grap.

Concentratie, Ton. Rustig rijden, niet teveel opzien baren, zo sprak ik mezelf streng toe. Parkeer je auto op het midden van het plein zodat iedereen je goed kan zien. Het is moeilijker om iemand van kant te maken op klaarlichte dag midden op een plein, dan ergens in een straatje achteraf.

Ik stopte mijn auto op het plein, dat het centrum vormde van het stadje, stapte uit en keek om me heen. Enkele inwoners keken me verbaasd aan. 'Dit is heel gewoon, ik doe dit vaker,' probeerde ik hun te antwoorden met mijn ogen, maar ik weet niet of ze mijn blik interpreteerden als misplaatste zelfverzekerdheid of pure angst. Ik stak de straat over en zag een koffiehuis waar een aantal mannen aan de waterpijp zaten. Ze keken me aan terwijl ik aan een vrij tafeltje ging

zitten. De Palestijnse ober kwam naar me toe. 'A coffee please,' zei ik. 'Arabic.' Je moest toch ergens beginnen met contact.

Door de koffie kon ik lichtelijk ontspannen, en aangezien er nog steeds geen aanslag op me was gepleegd en de mannen uit het koffiehuis daar ook geen enkele aanstalten toe leken te maken, overdacht ik mijn situatie. Hier zit ik, alleen, in een Palestijnse omgeving, en ik ben op zoek naar een hotel. Een hotel om een conferentie in te organiseren, als wel een hotel om in te slapen voor de nacht. Ik besloot de gok te wagen en vroeg een van de mannen uit het rijtje waterpijpen. 'Hotel...' gebaarde ik. 'Sleep.' En ik vouwde mijn handen naast mijn gezicht alsof ik aan aborigines uit moest leggen dat ik wilde slapen.

Een van de mannen stond op en gebaarde me mee te gaan. 'I know a hotel across the street, My name is Amir.' Zei de man in vloeiend Engels. 'I'm living here in Jericho but I used to study in Germany for a couple of years. Now I'm back.' Zijn stem klonk ietwat triest, maar ik was blij iemand gevonden te hebben waar ik mee kon communiceren. Het stadje zag er opeens minder gevaarlijk uit. Wat op een hoofdstraat uit een Western had geleken, waarbij ieder ogenblik iemand schietend de saloon uit zou kunnen komen rennen, bleek een rustig en vriendelijk stadje te zijn, waar iedereen tijdens het middaguur de warmte probeerde te doorstaan.

Hisham Palace Hotel, stond er in vale letters boven de ingang. 'It's not much,' verontschuldigde Amir zich, 'but you can try. If you want I'll show you the town later. This is my phone number.' Hij overhandigde mij zijn businesskaart. 'I'm a technician at the cablecar,' verklaarde hij. 'It can bring you up to the mountain of Temptation'. Ik bedankte de man, en stapte het hotel binnen. Een grote, kale en donkere ruimte vormde de lobby van het hotel. Hier en daar stond een bank, er hing een lamp uit het plafond en de muren waren

afgebladderd en hier en daar gebroken. Er klonk moeizaam gesteun op een van de banken en de hotelmanager richtte zich op uit zijn middagslaap.

‘Salaam, groette ik de man. ‘Salaam Aleikum.’ De man wreef zijn ogen uit en keek naar de klok. Dit was geen goed moment, besepte ik me, maar als ik de lobby rondkeek bestond hier geen goed moment. Het leek erop alsof hier al jaren geen gast meer was geweest. Ik bleek achteraf gezien niet ver naast de waarheid te zitten.

‘Do you have a room?’ vroeg ik de man.

‘Yes, come with me,’ en hij gebaarde me te volgen.

Hij ging me voor de trap op en mijn angstige gevoel kwam weer terug. Waar was ik in hemelsnaam in verzeild geraakt? De trap was kapot, maar dat was nog het minst erg van de ravage die ik om me heen zag. In de muren zaten kogelgaten, de daken waren kapot en op de grond lag tapijt dat al eeuwen geleden vervangen had moeten worden. De man opende de deur van een van de kamers op de eerste verdieping. Het bleek de enige kamer te zijn die nog gebruikt werd. De deur zat los in de hengsels, en de kamer zag eruit of de derde wereldoorlog hier onlangs nog had gewoed. De gordijnen hingen scheef voor het raam. Daarnaast was een balkondeur waar al het glas uit was en die uitzicht gaf op een vuilnisbelt aan kapotte bedden, stoelen, stukken beton en bergen afval. De minuscule badkamer was onooglijk vies en er liepen insecten langs de randen. Ik durfde het bed nog niet open te slaan. Ik had in ieder geval mijn slaapzak in mijn bagage, dus in het ergste geval kon ik in mijn eigen beddengoed gaan liggen. ‘OK,’ knikte ik tegen de man. Je wilt een hotel of niet, dacht ik.

Toen ik ‘s avonds in een restaurant ging eten voelde ik me wonderwel al op mijn gemak in het stadje. Het was overzichtelijk met zijn dorpsplein en zes straten die er op uitkwamen, de mensen waren uiterst vriendelijk en de

algehele sfeer was er een van ontspanning, gemoedelijkheid en rust. Ik had mijn huurauto met Israëlish nummerbord kunnen parkeren op de binnenplaats van het hotel. Ik besloot de volgende dag Amir op te bellen en hem te vragen of hij me de kabelbaan kon laten zien. Ik kende de Mountain of Temptation uit de Bijbelverhalen maar kon me niet meer herinneren wat daar had plaatsgevonden. Had Abraham hier zijn zoon op het offerblok gelegd? Had Jacob hier gevochten met de engel, of Jezus met de duivel? Er was iets met verleiding, maar wat?

Terwijl ik mijn broodje falafel opat, keek ik naar het televisiescherm waarop een oude B-film over de kruisvaarders te zien was. Het viel me op hoe klunzig en sloom de kruisvaarders eruit zagen, totdat ik me besepte dat deze film een Arabische versie was van het verhaal. De Kruisvaarders waren de boeven! Natuurlijk, hoe heb ik zo dom kunnen zijn. Ik dacht aan de kleine kruisvaarderssoldaatjes waar ik vroeger mee speelde, en de heroïsche verhalen over ridders die naar het Heilige Land trokken om Jeruzalem te bevrijden van de barbaren. Opeens begreep ik dat er een hele andere kant aan het verhaal zat, en ik voelde me lichtelijk verraden, net zoals je je voelt als je erachter komt dat Sinterklaas niet echt bestaat. Deze hele geschiedenis was altijd vanuit het Westerse standpunt verteld, maar de waarheid zou ongetwijfeld heel wat meer naar het midden liggen dan ik of wie dan ook in het Westen wilde erkennen. Want waren de muzelmannen niet de boeven, zoals de Palestijnen altijd terroristen waren, of op zijn minst gevaarlijke fanatici? Ik staarde naar het beeldscherm en besepte dat ik net als Alice in Wonderland in een geheel andere wereld terecht gekomen was.

Frankrijk, Occitanië, juli 1244

Het kostte me weken om de Italiaanse grens te bereiken. Ik was uitgeput, niet zozeer van de reis alswel van de last die ik meedroeg van het verleden. Ik had me vermomd als koopman om ongehinderd door de kuststreek te kunnen reizen. Aan mijn ezel hingen twee kisten met zepen, olie en kruiden. Ik had ze goedkoop ingekocht in Marsilia en het gaf me een veilige dekmantel om met mensen in contact te komen en informatie te vergaren. Niet dat ik erg op menselijk contact gesteld was. De afgelopen maanden hadden me afgestompt en ik wist niet of ik meer dood dan levend was. De stinkende vissersbuurt in de havenstad was een goed onderkomen geweest voor mijn gehavende ziel. Enkele weken doolde ik rond in de krochten en steegjes van een wereld die rook naar drek, vis, ranzige seks, en vreemde geuren die via de schepen en hun handelswaar de wijken van de stad binnendrong. In de schaduw van het bestaan ervoer ik echter een eerlijkheid en rauwheid die me trok, alsof ik daardoor in mijn eigen ziel kon kijken. Het leven was rauw en mijn ziel was rauw.

Ik kon de herinnering nauwelijks verdragen en het duurde me vele weken voor ik de gebeurtenissen van de laatste dagen van Montségur opnieuw voor de geest kon halen. Mijn wereld was verdwenen, en niet alleen die van mij; een hele cultuur was uitgewist, vermoord en verbannen op de brandstapels van de inquisitie. Ik wist niet of doorleven een betere optie was dan gestorven te zijn met diegenen die mij dierbaar waren. Liefst had ik niet meer bestaan, maar ons

geloof belette dat. Het geloof in de heilige kennis van de Laurier, doorgegeven door vele generaties die op hun beurt hadden moeten lijden om het aan ons te overhandigen. En nu was ik de drager van de kennis die op het punt stond van de aardbodem te worden gewist. Ik en drie anderen.

Ik wist niet wie van ons het beste lot beschoren was, maar mijn taak was het om één van de Geheime Boeken naar onze broeders in Lombardije te brengen. Ik maakte me geen zorgen meer over mijn leven: dat was gestorven toen mijn broeders en zusters op de brandstapel het leven lieten. Enkele nachten daarvoor waren we via een verborgen gang aan de oostkant de berg afgedaald en hadden in het stikdonker de wachten van het leger van de inquisitie kunnen omzeilen. Aan alle kanten waren we omsingeld geweest en op klaarlichte dag waren overal soldaten van het leger te zien. Maar wij hadden het voordeel van de omgeving die we op ons duimpje kenden.

Op de weg naar Belesta lag een garnizoen halverwege de richel, en ook de route naar het noorden was afgesloten. Maar wij vonden een route die langs de onderkant van de Montségur, via het dal van de Hers naar de steile overkant leidde. Daar klauterden we omhoog om via de achterliggende vallei in de Gorge de La Frau terecht te komen. Hoewel de ingang van de kloof streng bewaakt werd, konden we verderop ongestoord in de nacht door de gorge heen.

Het was koud en guur - in de maand maart lag er nog sneeuw op de hogere delen van de bergen - en toen we eenmaal de hoogvlakte van Montailou bereikten was de ochtend aangebroken. Een kille, naargeestige ochtend. Hier zouden onze wegen scheiden. Amiel Aicart zou richting het noorden reizen, om de Vlaamse gewesten te bereiken. Hij kreeg één van de vier geschriftenbundels mee op zijn reis. Het tweede manuscript ging naar Taparelle die naar het klooster van Montserrat in Spanje zou doorreizen. Hij moest de Pyreneeën oversteken en de Route des Bonshommes volgen tot aan

Berga, om zich daar te voegen bij de broeders die al eerder deze zuidelijke vluchtroute hadden genomen. Vanaf daar was er een wijdverbreid netwerk van gemeenschappen en handelsroutes die hem verder bracht.

Ieder van ons had het mandaat om te handelen naar eigen inzicht en wijsheid. De parfaits die onze gemeenschap leidden zouden over een paar dagen op de brandstapel het leven laten, en daarmee was onze gemeenschap ten einde. De wanhopige vluchtpoging van ons vieren was er louter op gericht om de oude kennis voor latere generaties veilig te stellen. 'Over 700 jaar zal de Laurier weer bloeien,' had een troubadour geprofeteerd. Of het werkelijk zo was, wisten we niet, maar het was het enige wat we konden doen: Met de moed der wanhoop de kennis van onze geestesschool verbergen totdat er betere tijden aan zouden breken.

Het zou niet de eerste keer zijn, en zeker ook niet de laatste. Ook in het verleden hadden velen hun leven en lichaam opgeofferd om de oude kennis te beschermen of te verbergen. Waarom was het zo bedreigend om in liefde en waarheid te leven? Wat was er dat het duister niet van het licht kon verdragen? De strijd die de afgelopen decennia had gewoed tussen de Katharen en het Vaticaan was ontaard in een slachtpartij die zijn weerga niet kende. Duizenden mensen waren omgebracht, verminkt, op de brandstapel gezet of beroofd van hun bezittingen, en waarvoor? Ik zal het nooit begrijpen en ik vrees dat ik de gruwelijke herinneringen voor altijd in mijn ziel zal meedragen. God vergeve mij mijn wraakzuchtige gedachten en mijn haat jegens degenen die dit op hun geweten hadden.

Juist ik had de opdracht gekregen om naar het hol van de leeuw te gaan: Italië. Ook al wist ik dat er in de noordelijke bergstreken van Italië enkele broedergemeenschappen waren waar het relatief veilig was, het idee om mij dichter naar de macht van het Vaticaan te begeven stond me niet aan. Het liefst was ik naar de andere kant van de wereld

vertrokken. Met een bezwaard gemoed begon ik die ochtend in maart mijn reis richting de Middellandse Zee in de hoop de grens van Italië te bereiken. Broeder Clamens zou een deel met mij meereizen in dezelfde richting. Hij droeg het vierde manuscript van brieven en fragmenten uit evangeliën die door de Kerk in Rome verboden waren. Eén van de belangrijke werken was aan zijn handen toevertrouwd: Het Boek der Liefde, het evangelie van Maria Magdalena.

Het doel van broeder Clamens was om een geschikte bergplaats te vinden in de buurt van het graafschap Razès, in de hoop dat jonge broeders de teksten in de nabije toekomst opnieuw zouden kunnen opdelven en gebruiken. Toen we gezamenlijk de papierbundels lieten zakken in de crypte onder het altaar van de kerk van Rennes le Chateau hadden we beiden het naargeestige gevoel dat deze tombe de laatste rustplek was van onze geestesschool. Niemand die hier ooit nog zou komen om de geheimen van onze traditie op te graven en het ware verhaal van Maria Magdalena te lezen. De wereld was donker geworden en ieder licht leek gedoofd. Ik nam afscheid van broeder Clamens en begaf me op de eenzame route die me naar het Italiaanse schiereiland zou voeren. Maanden later bereikte ik de grens.

Dode Zee vallei, Jericho, mei 2004

Ik was al vroeg wakker. Door de hitte had ik niet veel geslapen. Ik kroop mijn slaapzak uit waarin ik mij de hele

nacht gewenteld had, uit vrees voor ongedierte tussen de lakens, en ging de badkamer in. Op de plek waar de douchekop had moeten zitten zat het uiteinde van een stang waar geen water uitkwam. Ik pakte het plastic bekertje dat naast de WC stond, dat gebruikt wordt om met water je billen schoon te maken, en overgoot me met veel koel water. Ik spoelde direct de hele badkamer schoon en gebruikte het wc-papier om de boel schoon te vegen. Zo, dat was de eerste stap om het hier een beetje op te kalefateren. Ik richtte de kamer anders in, haalde de kapotte spiegel van de muur en zette wat oude troep op het balkon. Dit was mijn stek voor de komende drie dagen, bedacht ik me. Niet bepaald luxueus, maar een mooi begin. De rest zou volgen.

Goedgemutst liep ik het stadje in en ontmoette al gauw mijn gids van de vorige dag, Amir. Hij nam me mee naar de boom van Zacharias, de tollenaar, en naar de bron van Jericho. 'Dit moet je drinken,' zei hij. 'Het is Jeshua's bron, en het meest zoete water dat je ooit gedronken hebt.' Ik kuispte mijn handen tot een beker en dronk uit het stroompje dat hier uit de grond kwam. Hij had gelijk. Als glanzende parels gleden de druppels door mijn keel en verspreidden een soort wit licht in mijn lichaam. Dit was geen water, dit was pure energie. Nog nooit had ik zo sterk de zuivering van water ervaren. Bij iedere slok leek het alsof ik gesterkt werd, meer schoonheid ervoer, en lichter uit mijn ogen keek.

Amir verontschuldigde zich; 'Ik moet mijn werk doen bij de machines,' en hij wees naar de kabelbaan die achter de bron de berg opging. 'Hier werk ik,' zei hij. 'Als je zin hebt, kom dan straks naar de kabelbaan, dan neem ik je mee de berg op. Vandaaruit heb je een prachtig uitzicht over de vallei. En je kunt de steen bekijken waar Jezus heeft gevochten met de duivel.' Ah, dat was het dus, bedacht ik: Jezus en de duivel.

Hij liet me achter bij de kleine tuin die om de bron heen ontstaan was, de bron waaruit de hele oase van Jericho zijn water kreeg. Wat een klein en kwetsbaar stroompje voor zo'n